

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **J. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Praha 6, Tychonova 1, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 25.9.2009 domáhal na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu; navrhoval, aby soud rozhodl tak, že se žalovanému nařizuje, aby do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku uvedl do provozu elektronický registr oznámení veřejných funkcionářů ve smyslu § 13 odst. 2 věta druhá zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů, a přidělil žalovanému uživatelské jméno a přístupové heslo do tohoto registru na základě žádosti, zaslané žalovanému dne 21.7.2009.

Ze sdělení žalovaného ze dne 28.7.2009 ke shora uvedené žádosti žalobce soud zjistil, že je možno umožnit náhled do registru oznámení i nadále pouze osobně. Důvodem měl být dosud neuskutečněný nákup datové sítě, kvůli němuž nedošlo ke zprovoznění registru prostřednictvím veřejné datové sítě.

Podle § 13 odst. 2 zákona os střetu zájmů každý má právo na základě písemné žádosti bezplatně nahlížet do registru a pořizovat si z něj opisy a výpisy. Do registru je možné nahlížet osobně u evidenčního orgánu nebo v elektronické podobě prostřednictvím veřejné

datové sítě. Výpisy a opisy evidenční orgán neověřuje a tyto listiny nemají charakter veřejných listin.

Žaloba byla podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu, tedy včas.

Žalobce označil jako zásah, proti němuž se ochrany domáhá, skutečnost že sdělení žalovaného ze dne 28.7.2009 nerespektuje zákonnou povinnost umožnit bezplatné nahlížení do registru, což je podle žalobce v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy, resp. čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný není oprávněn k vlastnímu uvážení, zda bude či nebude respektovat platné právo, podle okolností, jaké náklady mu v té souvislosti vzniknou.

Zásah žalovaného do práva žalobce nahlížet do elektronického registru spatřoval žalobce v tom, že neuvedením elektronického registru do provozu žalovaný zkrátil právo žalobce do tohoto registru nahlížet.

Nezákonnost spočívá v tom, že k vedení elektronického registru je žalovaný povinován zákonem o střetu zájmů.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 11.10.2010 uvedl, že žalobce se na něj obrátil dne 23.7.2009 se žádostí o umožnění přístupu k registru oznámení o činnostech, oznámení o majetku a oznámení o příjmech, darech a závazcích, vedeného žalovaným podle zákona o střetu zájmů. Odkázal na své sdělení ze dne 28.7.2009, že dosud nedošlo ke zprovoznění registru prostřednictvím veřejné datové sítě.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s tím, že se vůči žalobci nedopustil žádného aktivního úkonu, který by bylo možno považovat za zásah.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze podle ustanovení § 87 odst. 1 soudního řádu správního rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná

Podle § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Žalobce označil jako zásah, proti němuž se ochrany domáhá, skutečnost že sdělení žalovaného ze dne 28.7.2009 nerespektuje zákonnou povinnost umožnit bezplatné nahlížení do registru, což je podle žalobce v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy, resp. čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný není oprávněn k vlastnímu uvážení, zda bude či nebude respektovat platné právo, podle okolností, jaké náklady mu v té souvislosti vzniknou.

Zásah žalovaného do práva žalobce nahlížet do elektronického registru spatřoval žalobce v tom, že neuvedením elektronického registru do provozu žalovaný zkrátí právo žalobce do tohoto registru nahlížet.

Nezákonnost spočívá v tom, že k vedení elektronického registru je žalovaný povinován zákonem o střetu zájmů.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Aps 3/2005-139 pokud soud zvažoval naplnění jednotlivých znaků, kterými je definován nezákonný zásah, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak v dané věci není, nejedná se o nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nýbrž o nesplnění definičních znaků nezákonného zásahu dle § 82 s. ř. s. Žaloba je v důsledku nesplnění podmínek § 82 soudního řádu správního podle § 87 odst. 3 téhož zákona nedůvodná, nikoli neprojednatelná.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Aps 2/2007-41 posouzení, zda v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu jde nebo nejde o nezákonný zásah (§ 82 soudního řádu správního) je posuzováním věci samé a musí proto být vyjádřeno v meritorním rozhodnutí soudu.

S odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu v inkriminovaném případě je namístě, aby Městský soud v Praze žalobu věcně projednal.

V inkriminovaném případě je nesporné, že žalovaný nerespektoval zákonnou povinnost umožnit bezplatné nahlížení do registru, a že nebyl oprávněn k vlastnímu uvážení, zda bude či nebude respektovat citované ustanovení zákona o střetu zájmů, podle okolností, jaké náklady mu v té souvislosti vzniknou. Nicméně toto jednání žalovaného, byť v rozporu se zákonem, nelze kvalifikovat jako nezákonný zásah do práva žalobce.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Aps 2/2007-41 se mj. uvádí, že právní nauka mluví o bezprostředním zásahu v souvislosti se správní činností k odvrácení nebezpečí, které bezprostředně ohrožuje právem chráněné zájmy. Touto činností tak veřejná správa zasahuje do právních poměrů osob, které toto ohrožení vyvolaly, popř. třetích osob, a omezuje je v jejich právech. Vedle zásahu spočívajícího v pravomocném rozhodnutí ve věci samé, které může soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zrušit, je tak nutno dovozovat i jiný zásah, za který judikatura považuje zpravidla jednorázový, protiprávní a zároveň protiústavní útok orgánů veřejné moci vůči veřejným subjektivním právům, který v době útoku představuje trvalé ohrožené po právu existujícího stavu, nemá však podobu rozhodnutí. Musí se jednat o přímý zásah do právní sféry (porušení práva na sféru osobní svobody, práva na ochranu vlastnictví, nepřípustné omezení subjektivního veřejného práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, zásah do práva na soukromí a případně též do dobré pověsti, v rozporu s právem na respektování obydlí). Takový jiný zásah soud nemůže zrušit, může však orgánu veřejné moci zakázat, aby v porušování dotčeného práva pokračoval.

Účelem ochrany poskytované dle § 82 soudního řádu správního je tedy zajistit ukončení nezákonného zásahu správního orgánu, proti kterému se nelze bránit jinými právními prostředky. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je určena výhradně k tomuto účelu, ve všech ostatních případech je nepřipustná.

V inkriminovaném případě se žalovaný vůči žalobci nedopustil žádného obdobného aktivního jednání, které by bylo možno považovat za nezákonný zásah, když jednání žalovaného spočívalo v pasivitě a nerespektování jeho povinností vyplývajících ze zákona o střetu zájmů, tj. uvedení elektronického registru do provozu.

Městský soud v Praze rozhodoval podle § 87 odst. 3 soudního řádu správního v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. prosince 2012

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová